Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia komora)

z 3. februára 2025 *

„Žaloba o neplatnosť – Rozhodnutie 2006/928/ES – Mechanizmus na zaistenie spolupráce a overovania pokroku v Rumunsku na účely osobitných referenčných kritérií v oblastiach reformy súdnictva a boja proti korupcii – Rozhodnutie (EÚ) 2023/1786, ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2006/928 – Neexistencia priamej dotknutosti – Neprípustnosť“

Vo veci T-1126/23,

Asociația Inițiativa pentru Justiție, so sídlom v Constanța (Rumunsko), v zastúpení: V.-D. Oanea, avocat, a C. Zatschler, SC,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: K. Herrmann, T. Maxian Rusche, P. Van Nuffel a I. Rogalski, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora),

v zložení: zastupujúca predsedníčka komory P. Škvařilová-Pelzl, sudcovia I. Nõmm a D. Kukovec (spravodajca),

tajomník: V. Di Bucci,

so zreteľom na písomnú časť konania, najmä na:

– námietku neprípustnosti, ktorú vzniesla Komisia podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 19. februára 2024,

– pripomienky žalobkyne k námietke neprípustnosti podané do kancelárie Všeobecného súdu 11. apríla 2024,

– návrh Rumunska na vstup vedľajšieho účastníka do konania podaný do kancelárie Súdneho dvora 22. februára 2024,

vydal toto

* Jazyk konania: angličtina.

Uznesenie

1 Svojím návrhom podaným na základe článku 263 ZFEÚ žalobkyňa, Asociația Inițiativa pentru Justiție, požaduje zrušenie rozhodnutia Komisie (EÚ) 2023/1786 z 15. septembra 2023, ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2006/928/ES, ktorým sa zriaďuje mechanizmus na zaistenie spolupráce a overovania pokroku v Rumunsku na účely osobitných referenčných kritérií v oblastiach reformy súdnictva a boja proti korupcii (Ú. v. EÚ L 229, 2023, s. 94, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Okolnosti predchádzajúce sporu a napadnuté rozhodnutie

2 Táto vec súvisí s rozsiahlou reformou súdnictva a boja proti korupcii v Rumunsku, ktorá sa od roku 2007 monitoruje na úrovni EÚ v rámci mechanizmu spolupráce a overovania zriadeného rozhodnutím Komisie 2006/928/ES z 13. decembra 2006, ktorým sa zriaďuje mechanizmus na zaistenie spolupráce a overovania pokroku v Rumunsku na účely osobitných referenčných kritérií v oblastiach reformy súdnictva a boja proti korupcii (Ú. v. EÚ L 354, 2006, s. 56), v súvislosti s pristúpením Rumunska k Únii (ďalej len „MSO“).

3 Žalobkyňa je profesijné združenie prokurátorov, ktoré bolo založené 14. novembra 2018 a ktorého cieľom je zabezpečiť dodržiavanie hodnoty právneho štátu v Rumunsku, a to najmä zaručením dodržiavania práv prokurátorov, ako aj ich nezávislosti.

4 Komisia Európskych spoločenstiev prijala 13. decembra 2006 rozhodnutie 2006/928 najmä na základe článkov 37 a 38 Aktu o podmienkach pristúpenia Bulharskej republiky a Rumunska a o úpravách zmlúv, na ktorých je založená Európska únia (Ú. v. EÚ L 157, 2005, s. 203, ďalej len „akt o pristúpení“). V týchto článkoch sa Komisia oprávňuje na prijímanie primeraných opatrení v prípade bezprostrednej hrozby vážneho narušenia fungovania vnútorného trhu v dôsledku toho, že Rumunsko si neplní záväzky, ktoré prijalo v rámci prístupových rokovaní, a bezprostrednej hrozby závažných nedostatkov na strane Rumunska, pokiaľ ide o dodržiavanie práva Únie v oblasti priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.

5 Ako Súdny dvor uviedol okrem iného vo svojom rozsudku z 18. mája 2021 vo veci Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ a i. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393, body 157 a 158), rozhodnutie 2006/928 predstavuje práve takéto opatrenie, ktoré bolo prijaté z dôvodu existencie takých bezprostredných hrozieb, na ktoré sa odkazuje v článkoch 37 a 38 aktu o pristúpení. Ako totiž vyplýva z monitorovacej správy Komisie z 26. septembra 2006 o stave pripravenosti Bulharska a Rumunska na členstvo v EÚ [KOM(2006) 549 v konečnom znení], na ktorú sa odkazuje v odôvodnení 4 daného rozhodnutia, Komisia konštatovala, že v Rumunsku pretrvávajú nedostatky, najmä v oblasti spravodlivosti a boja proti korupcii, a navrhla Rade Európskej únie, aby ako nápravné opatrenie podmienila pristúpenie tohto štátu k Európskej únii vytvorením mechanizmu spolupráce a overovania.

6 V prílohe k rozhodnutiu 2006/928 boli stanovené štyri referenčné kritériá, ktoré má Rumunsko dosiahnuť, vrátane reformy súdnictva a boja proti korupcii, s cieľom vyriešiť tieto nedostatky a zaručiť schopnosť súdnictva a orgánov činných v trestnom konaní implementovať a uplatňovať opatrenia prijaté na účely fungovania vnútorného trhu a priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. Prvé z týchto kritérií znelo konkrétne takto:

„[Rumunsko musí] [zabezpečiť transparentnejšie a efektívnejšie súdne konanie, najmä rozšírením kapacít a zodpovednosti Najvyššej súdnej rady. Podať správu o vplyve nového civilného sporového a trestného poriadku a monitorovať ho – *neoficiálny preklad*].“

7 V článkoch 1 a 2 rozhodnutia 2006/928 sa stanovilo, že Rumunsko musí podávať Komisii každoročne správu o pokroku, ktorý dosiahlo pri plnení jednotlivých referenčných kritérií stanovených v prílohe k danému rozhodnutiu. Komisia zasa mala aspoň raz za šesť mesiacov vypracovať správy určené Európskemu parlamentu a Rade obsahujúce jej vlastné pripomienky a závery k správam predloženým Rumunskom.

8 Rozhodnutie 2006/928 bolo podľa článku 4 určené pre všetky členské štáty, medzi ktoré patrilo od svojho pristúpenia aj Rumunsko.

9 Podľa odôvodnenia 9 toho istého rozhodnutia sa toto rozhodnutie malo po splnení všetkých referenčných kritérií zrušiť.

10 Komisia prijala napadnuté rozhodnutie 15. septembra 2023.

11 Ako vyplýva z odôvodnení 7 až 9 daného rozhodnutia, Komisia v podstate dospela k záveru, že vzhľadom na pokrok, ktorý Rumunsko dosiahlo v rámci MSO, ako sa uvádza v jej správe Parlamentu a Rade z 22. novembra 2022 [COM(2022) 664 final], a to najmä pokrok týkajúci sa posilnenia nezávislosti a efektívnosti súdnictva prostredníctvom komplexnej reformy súdnictva, tento členský štát splnil záväzky, ktoré prijal pri vstupe do Únie, a štyri referenčné kritériá stanovené v rozhodnutí 2006/928 boli dostatočne splnené.

12 Okrem toho, ako sa uvádza v odôvodnení 10 napadnutého rozhodnutia, Komisia bude sledovať vykonávanie reforiem Rumunskom aj ostatnými členskými štátmi prostredníctvom každoročného cyklu posudzovania právneho štátu, ktorý začala svojím oznámením Parlamentu, Európskej rade, Rade, Európskemu hospodárskemu a sociálnemu výboru a Výboru regiónov zo 17. júla 2019 s názvom Posilnenie právneho štátu v Únii: Koncepcia pre prijatie opatrení [COM(2019) 343 final]. V rámci tohto cyklu bude Komisia naďalej vypracúvať každoročné správy o právnom štáte obsahujúce aj odporúčania pre členské štáty.

13 V súlade s článkom 1 napadnutého rozhodnutia sa rozhodnutie 2006/928 zrušuje.

Návrhy účastníkov konania

14 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

15 Komisia vo svojej námietke neprípustnosti podľa článku 130 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu ako zjavne neprípustnú,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

16 Žalobkyňa v pripomienkach k námietke neprípustnosti navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou,

– subsidiárne spojil rozhodnutie o námietke neprípustnosti s rozhodnutím vo veci samej,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania o námietke neprípustnosti.

17 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 22. februára 2024 Rumunsko požiadalo na základe článku 143 rokovacieho poriadku, aby mohlo vstúpiť do konania ako vedľajší účastník podporujúci Komisiu.

Právny stav

18 V súlade s článkom 130 ods. 1 a 7 rokovacieho poriadku ak o to žalovaný požiada, Všeobecný súd môže rozhodnúť o neprípustnosti alebo neprís lušnosti pred prejednaním veci samej. Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci Komisia navrhla, aby sa rozhodlo o neprípustnosti, Všeobecný súd, ktorý sa domnieva, že vec je dostatočne objasnená na základe písomností v spise, rozhodol o tomto návrhu bez ďalšieho konania.

19 Komisia namieta, že predmetná žaloba je neprípustná, pričom sa v prvom rade odvoláva na to, že neexistuje priama dotknutosť žalobkyne alebo ktoréhokoľvek z jej členov. Subsidiárne zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie nepredstavuje regulačný akt v zmysle článku 263 štvrtého odseku tretej časti vety ZFEÚ a že ani žalobkyňa, ani žiadny z jej členov nie sú týmto rozhodnutím individuálne dotknutí.

20 Žalobkyňa tieto tvrdenia spochybňuje. Okrem iného tvrdí, že pokiaľ ide o prípustnosť jej žaloby podanej tak vo svojom mene, ako aj v mene prokurátorov, ktorých záujmy háji, bolo by vhodné, vzhľadom na osobitosti daného prípadu, zmierniť podmienky prípustnosti vyplývajúce zo súčasnej judikatúry.

21 V prvom rade treba pripomenúť, že podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ môže akákoľvek fyzická alebo právnická osoba podať žalobu proti aktom, ktoré sú jej určené alebo ktoré sa jej priamo a osobne týkajú, ako aj voči regulačným aktom, ktoré sa jej priamo týkajú a nevyžadujú vykonávacie opatrenia.

22 V prejednávanej veci možno konštatovať, že žalobkyňa nie je adresátom napadnutého rozhodnutia v zmysle prvej možnosti uvedenej v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ.

23 Je preto potrebné určiť, či sú žalobkyňa alebo niektorý z jej členov týmto rozhodnutím priamo dotknutí.

24 V súlade s ustálenou judikatúrou sa žaloby o neplatnosť podané združeniami považujú za prípustné v troch typoch situácií: po prvé ak sa profesijným združeniam v právnom predpise výslovne priznáva viacero oprávnení procesného charakteru, po druhé ak združenie zastupuje záujmy svojich členov, ktorí by boli sami aktívne legitimovaní, a po tretie ak je združenie individualizované z dôvodu dotknutosti jeho vlastných záujmov ako združenia najmä preto, lebo jeho postavenie vyjednávača bolo dotknuté aktom, ktorého zrušenie sa navrhuje (pozri uznesenie z 8. mája 2019, Carvalho a i./Parlament a Rada, T-330/18, neuverejnené, EU:T:2019:324, bod 51 a citovanú judikatúru).

O prípustnosti žaloby žalobkyne konajúcej vo svojom vlastnom mene

25 Po prvé žalobkyňa tvrdí, že je formálne uznanou zastupiteľskou organizáciou prokurátorov, ktorej poslaním je obhajovať nezávislosť súdnej moci a vo všeobecnosti hodnotu právneho štátu. Na základe svojej úlohy pri zabezpečovaní dodržiavania článkov 2 a 19 ZEÚ má inštitucionálny záujem na ochrane tejto hodnoty, ako aj procesný záujem na súdnych konaniach týkajúcich sa dodržiavania a posilnenia tejto hodnoty. Po druhé žalobkyňa bola privilegovanou partnerkou Komisie v rámci monitorovania a vypracúvania správ týkajúcich sa MSO, takže zrušenie rozhodnutia 2006/928 bez toho, aby sa s ňou o ňom vopred konzultovalo, porušilo jej legitímnu dôveru. Napokon žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie sa jej priamo dotýka, keďže zrušenie rozhodnutia 2006/928 by ohrozilo jej činnosť v oblasti ochrany právneho štátu.

26 Komisia tvrdenia žalobkyne spochybňuje.

27 Pokiaľ ide o prvý typ situácie uvádzaný v judikatúre uvedenej v bode 24 vyššie, žalobkyňa sa nedovoláva existencie právnych ustanovení, v ktorých by sa jej výslovne priznávali procesné právomoci, a zo spisu nevyplýva, že by takéto ustanovenia existovali.

28 Okrem toho pokiaľ sa má tvrdenie žalobkyne uvedené v bode 25 vyššie vykladať v tom zmysle, že na zabezpečenie účinnej súdnej ochrany prokurátorov, najmä s ohľadom na hodnotu právneho štátu zakotvenú v článku 2 ZEÚ, by bolo vhodné priznať im určité procesné výsady, treba konštatovať, že v žiadnom právnom ustanovení sa nepriznali žalobkyni žiadne výsady na zabezpečenie takejto ochrany v kontexte MSO. V dôsledku toho nemožno konštatovať prípustnosť jej žaloby, pokiaľ ide o prvý typ situácie uvedený v bode 24 vyššie.

29 Pokiaľ ide o tretí typ situácie uvádzaný v judikatúre uvedenej v bode 24 vyššie týkajúci sa dotknutosti vlastných záujmov združení, najmä ako vyjednávačov, je potrebné konštatovať, že žalobkyňa sa vo svojom prípade na takúto dotknutosť neodvoláva a poukazuje len na svoju úlohu partnerky Komisie v rámci MSO.

30 Skutočnosť, že v tomto kontexte bola „partnerkou“ Komisie, však nestačí na to, aby bola považovaná za vyjednávača v zmysle judikatúry uvedenej v bode 24 vyššie v osobitnom kontexte prijatia napadnutého rozhodnutia. V dôsledku toho nemožno prípustnosť jej žaloby konštatovať ani s odkazom na tretí typ situácie uvedenej v danom bode.

31 Vzhľadom na uvedené skutočnosti treba dospieť k záveru, že žalobkyňa nespĺňa podmienky týkajúce sa prvého a tretieho typu situácie uvedené v bode 24 vyššie, a preto nemá aktívnu legitimáciu vo vlastnom mene.

32 Tento záver navyše nemožno spochybniť tvrdením žalobkyne, že zrušenie rozhodnutia 2006/928 napadnutým rozhodnutím porušilo jej legitímnu dôveru.

33 V tomto smere treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa právo spoliehať sa na zásadu ochrany legitímnej dôvery vzťahuje na každú osobu podliehajúcu súdnej právomoci v situácii, v ktorej inštitúcia Únie poskytnutím presného uistenia priviedla danú osobu k odôvodneným očakávaniam. Takéto uistenia predstavujú bez ohľadu na formu, v akej sú oznámené, presné, bezpodmienečné a zhodujúce sa informácie, ktoré pochádzajú z oprávnených a dôveryhodných zdrojov. Naopak nikto sa nemôže dovolávať porušenia tejto zásady, ak mu správny orgán neposkytol presné uistenia (pozri rozsudok z 8. mája 2024, VB/ECB, T-124/23, neuverejnený, EU:T:2024:294, bod 60 a citovanú judikatúru).

34 V prejednávanej veci však žalobkyňa neuviedla, v čom jej Komisia poskytla presné, bezpodmienečné a zhodujúce sa uistenia v zmysle judikatúry uvedenej v bode 33 vyššie, pokiaľ ide o to, že rozhodnutie 2006/928 nebude zrušené. Okrem toho treba zvážiť, že zrušenie uvedeného rozhodnutia sa dalo očakávať vzhľadom na to, že v súlade s článkom 37 druhým odsekom a článkom 38 druhým odsekom aktu o pristúpení bol MSO zriadený len ako predbežné opatrenie.

O prípustnosti žaloby žalobkyne konajúcej v mene svojich členov, ktorých záujmy háji

35 V súlade s druhým typom situácie uvádzaným v judikatúre uvedenej v bode 24 vyššie sú združenia aktívne legitimované, ak zastupujú záujmy svojich členov, ktorí sú sami aktívne legitimovaní.

36 V prejednávanej veci žalobkyňa v podstate tvrdí, že jej členovia ako prokurátori sú napadnutým rozhodnutím priamo dotknutí, keďže zrušenie MSO týmto rozhodnutím by ich mohlo vo väčšej miere vystaviť disciplinárnemu konaniu.

37 Okrem toho na základe skutočnosti, že Súdny dvor v rozsudku z 18. mája 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ a i. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393, bod 249), dospel k záveru, že referenčné kritériá uvedené v prílohe k rozhodnutiu 2006/928 majú priamy účinok, sa žalobkyňa domnieva, že týmito referenčným kritériami sa priznávali prokurátorom práva priameho účinku, ktorých sa mohli dovolávať najmä na účely napadnutia nezákonných disciplinárnych opatrení.

38 Zrušenie rozhodnutia 2006/928 by teda malo za následok obmedzenie práv, ktoré by prokurátori, voči ktorým sú takéto disciplinárne opatrenia nasmerované, mohli uplatniť na svoju obhajobu. Žalobkyňa ďalej dodáva, že jej členovia sa na obranu proti nezákonnému disciplinárnemu opatreniu síce môžu stále dovolávať článku 19 ods. 1 ZEÚ a článku 325 ods. 1 ZFEÚ, práva priznané týmito ustanoveniami sú však menej efektívne a menej rozsiahle než práva, ktoré mali k dispozícii podľa MSO.

39 V tejto súvislosti žalobkyňa v podstate tvrdí, že vecná pôsobnosť rozhodnutia 2006/928 bola širšia než pôsobnosť článku 325 ods. 1 ZFEÚ, keďže povinnosť Rumunska účinne bojovať proti korupcii, najmä korupcii na vysokej úrovni, vyplývajúca z posledných troch referenčných kritérií, sa neobmedzovala na prípady korupcie poškodzujúce finančné záujmy Únie. Rozhodnutie 2006/928 bolo teda vhodnejším prostriedkom na spustenie uplatňovania Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), keďže zabezpečovalo splnenie podmienky týkajúcej sa uplatňovania práva Únie v zmysle článku 51 ods. 1 Charty.

40 Komisia tvrdenia žalobkyne spochybňuje.

41 Podľa ustálenej judikatúry musia byť na to, aby sa opatrenie, ktoré je predmetom žaloby, priamo týkalo fyzickej osoby alebo právnickej osoby, splnené dve kumulatívne podmienky, a to konkrétne po prvé, aby sporné opatrenie priamo ovplyvňovalo právne postavenie tejto osoby, a po druhé, aby neponechávalo nijaký priestor na voľnú úvahu jeho adresátom povereným jeho uplatňovaním, keďže má úplne automatický charakter a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Únie bez uplatnenia iných sprostredkujúcich ustanovení (pozri rozsudok z 12. júla 2022, Nord Stream 2/Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, bod 43 a citovanú judikatúru).

42 Pri určení, či akt vyvoláva účinky na právne postavenie osoby, a teda či môže byť napadnutý žalobou o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ, je potrebné zamerať sa na podstatu tohto aktu a posúdiť tieto účinky podľa objektívnych kritérií, akými je obsah uvedeného aktu, a prípadne zohľadniť kontext, v akom bol tento akt prijatý, ako aj právomoci inštitúcie, ktorá je jeho autorom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2022, Nord Stream 2/Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, bod 63 a citovanú judikatúru).

43 V prejednávanej veci treba na úvod uviesť, že keďže napadnutým rozhodnutím sa zrušilo rozhodnutie 2006/928, treba ho preskúmať vzhľadom na predmet, obsah a právny a skutkový kontext, v ktorom bolo rozhodnutie 2006/928 prijaté (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 24. októbra 2019, EPSU a Goudriaan/Komisia, T-310/18, EU:T:2019:757, bod 25 a citovanú judikatúru). Z toho vyplýva, že napadnuté rozhodnutie môže mať priame právne účinky na postavenie rumunských prokurátorov, ktorí sú členmi žalobkyne, len v rozsahu, v akom takéto účinky mohlo mať rozhodnutie 2006/928 samotné.

44 Pokiaľ ide po prvé o predmet rozhodnutia 2006/928 a kontext, v ktorom bolo prijaté, ako vyplýva z odôvodnení 4 a 6 daného rozhodnutia, cieľom zavedenia MSO a stanovenia referenčných kritérií bolo zavŕšiť pristúpenie Rumunska k Únii, aby sa odstránili nedostatky zistené Komisiou pred pristúpením, najmä v oblasti spravodlivosti a boja proti korupcii.

45 Ako Súdny dvor uviedol okrem iného v rozsudku z 18. mája 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ a i. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393, bod 170), týmito referenčnými kritériami sa navyše konkretizujú špecifické záväzky prijaté Rumunskom a požiadavky, ktoré Rumunsko prijalo na záver prístupových rokovaní 14. decembra 2004, uvedené v prílohe IX k aktu o pristúpení, a týkajú sa najmä týchto oblastí.

46 Pokiaľ ide o predmet a kontext napadnutého rozhodnutia, z článku 1 uvedeného rozhodnutia vzhľadom na jeho odôvodnenia 7 až 9 vyplýva, že sa ním zrušuje rozhodnutie 2006/928, keďže Komisia usúdila, že Rumunsko splnilo záväzky prijaté v čase svojho pristúpenia k Únii a že štyri referenčné kritériá uvedené v prílohe k uvedenému rozhodnutiu boli dostatočne dosiahnuté.

47 Pokiaľ ide po druhé o obsah rozhodnutia 2006/928, ako sa zdôrazňuje v bodoch 6 a 7 vyššie, uvedeným rozhodnutím sa v podstate ukladala Rumunsku povinnosť splniť referenčné kritériá stanovené v jeho prílohe a podľa článku 1 prvého odseku každoročne predložiť Komisii správu o dosiahnutom pokroku v tomto smere. Podľa článku 2 sa Komisii ďalej ukladala povinnosť vypracúvať správy určené na analyzovanie a hodnotenie pokroku Rumunska v oblasti referenčných kritérií.

48 Pokiaľ ide o obsah napadnutého rozhodnutia, v odôvodneniach 4 až 8 sa zdôrazňujú etapy pokroku, ktoré Rumunsko dosiahlo v rámci MSO, na základe čoho sa v odôvodnení 9 dospelo k záveru, že referenčné kritériá stanovené v rozhodnutí 2006/928 boli dostatočne splnené. Okrem

toho, ako sa zdôrazňuje v bode 12 vyššie, v odôvodnení 10 napadnutého rozhodnutia sa v podstate uvádza, že Komisia bude naďalej monitorovať reformy požadované v rôznych členských štátoch vrátane Rumunska prostredníctvom každoročného cyklu posudzovania právneho štátu.

49 Treba dodať, že v rozsudku z 18. mája 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ a i. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393), Súdny dvor po tom, ako v bodoch 166 a 167 daného rozsudku uviedol, že rozhodnutie 2006/928 ako rozhodnutie prijaté podľa článku 288 štvrtého odseku ZFEÚ je pre Rumunsko „záväzné v celom rozsahu“, spresnil právne účinky referenčných kritérií, ako aj správ vypracúvaných Komisiou na základe článku 2 daného rozhodnutia.

50 Pokiaľ ide o právne účinky referenčných kritérií, Súdny dvor v bode 172 rozsudku z 18. mája 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ a i. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393), rozhodol, že tieto kritériá sú pre Rumunsko záväzné, takže tento členský štát má špecifickú povinnosť splniť ich a prijať primerané opatrenia na ich dosiahnutie v čo najkratšom čase. Rovnako Súdny dvor rozhodol, že Rumunsko bolo povinné zdržať sa uplatňovania opatrení, ktoré by mohli ohroziť plnenie uvedených kritérií. V bode 249 tohto rozsudku Súdny dvor ďalej uviedol, že tieto ciele boli formulované jasne a presne a neboli spojené s nijakou podmienkou, takže mali priamy účinok.

51 Pokiaľ ide o právne účinky správ vypracovaných Komisiou na základe článku 2 rozhodnutia 2006/928, Súdny dvor konštatoval, že v týchto správach sú uvedené požiadavky voči Rumunsku a odporúčania pre tento členský štát na účely splnenia referenčných kritérií. Podľa zásady lojálnej spolupráce uvedenej v článku 4 ods. 3 ZEÚ muselo Rumunsko uvedené požiadavky a odporúčania náležite zohľadniť a v oblastiach, na ktoré sa vzťahujú referenčné kritériá, nesmelo prijať ani zachovať opatrenia, ktoré by mohli ohroziť výsledok predpísaný týmito požiadavkami a odporúčaniami.

52 Z vyššie uvedených bodov 44, 47 a 49 až 51 vyplýva, že rozhodnutie 2006/928 sa obmedzovalo na uloženie povinností Rumunsku spočívajúcich po prvé v prijatí opatrení potrebných na dosiahnutie referenčných kritérií stanovených v prílohe k uvedenému rozhodnutiu; po druhé v každoročnom predkladaní správ Komisii o pokroku dosiahnutom v tejto oblasti a po tretie v náležitom zohľadnení požiadaviek a odporúčaní formulovaných Komisiou v jej vlastných správach.

53 Z toho vyplýva, že na rozdiel od tvrdenia žalobkyne sa rozhodnutím 2006/928 jej členom nepriznávali žiadne práva, takže ho nemožno považovať za rozhodnutie, ktoré má priame účinky na ich právne postavenie. Skutočnosť, že Súdny dvor dospel k záveru, že referenčné kritériá uvedené v prílohe k danému rozhodnutiu majú priamy účinok, nemôže mať v tejto súvislosti žiadny vplyv.

54 Na podporu tohto záveru treba v prvom rade uviesť, že – na rozdiel od tvrdenia žalobkyne – samotná skutočnosť, že Súdny dvor uznal priamy účinok referenčných kritérií, neznamená, že z týchto kritérií nutne vyplývajú zodpovedajúce práva prokurátorov, ktorých by sa mohli dovolávať priamo pred vnútroštátnym súdom.

55 V tejto súvislosti je na mieste pripomenúť, že Súdny dvor dôsledne zastáva názor, že „vo všetkých prípadoch, keď sa ustanovenia [aktu Únie] javia z hľadiska ich obsahu ako bezpodmienečné a dostatočne presné, možno sa na ne odvolávať […] voči akémukoľvek vnútroštátnemu ustanoveniu, ktoré nie je v súlade [s týmto aktom Únie], alebo v rozsahu, v akom vymedzujú

práva, ktoré jednotlivci môžu uplatňovať voči štátu“ (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. januára 1982, Becker, 8/81, EU:C:1982:7, bod 25, a z 28. novembra 2013, MDDP, C-319/12, EU:C:2013:778, bod 47 a citovanú judikatúru).

56 Použitie spojky „alebo“ naznačuje, že zásada priameho účinku sa neinterpretuje výlučne v zmysle judikatúry vyplývajúcej z rozsudku z 5. februára 1963, van Gend & Loos (26/62, EU:C:1963:1), ale aj ako podmienka právomoci vnútroštátnych súdov neuplatňovať vnútroštátne právne predpisy alebo judikatúru, ktoré sú v rozpore s právom Únie. Z bodu 249 rozsudku z 18. mája 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ a i. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 a C-397/19, EU:C:2021:393), tak vzhľadom na znenie tretej prejudiciálnej otázky vo veci C-195/19 a analýzu vykonanú Súdnym dvorom v súvislosti s touto otázkou vyplýva, že práve z tohto druhého hľadiska mal Súdny dvor v úmysle uznať priamy účinok referenčných kritérií.

57 Z toho vyplýva, že nemožno prijať tvrdenie žalobkyne, že referenčnými kritériami sa z dôvodu ich priameho účinku priznávajú prokurátorom práva, ktorých by sa mohli dovolávať pred vnútroštátnymi súdmi, najmä s cieľom napadnúť nezákonné disciplinárne opatrenia. Treba navyše konštatovať, že žalobkyňa neidentifikovala žiadne konkrétne právo, ktoré by údajne bolo priznané prokurátorom alebo konkrétne jej členom.

58 Po druhé skutočnosť, že Súdny dvor považoval referenčné kritériá za priamo účinné, nemôže znamenať – ako tvrdí žalobkyňa –, že mali priame účinky na právne postavenie jej členov, a teda, že by to isté platilo aj o ich zrušení.

59 V tejto súvislosti treba predovšetkým uviesť, že priamy účinok referenčných kritérií nemôže znamenať, že jednotlivci môžu napadnúť zrušenie týchto kritérií bez toho, aby preukázali, že toto zrušenie samo osebe vedie k priamemu a individuálnemu zhoršeniu ich právneho postavenia, čo v prejednávanej veci preukázané nebolo.

60 Ďalej treba pripomenúť, že súd Únie už rozhodol, že otázka, či sa jednotlivca priamo dotýka akt Únie, ktorého nie je adresátom, sa musí posúdiť vzhľadom na predmet tohto aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. apríla 2003, Royal Philips Electronics/Komisia, T-119/02, EU:T:2003:101, bod 276) aj na právny rámec z neho vyplývajúci. Ak z ustanovení obsiahnutých v tomto akte vyplýva, že jeho účinky sa obmedzujú na vzťahy medzi Úniou a členským štátom, ktorému je určený, nemožno ten istý akt považovať za vyvolávajúci právne účinky pre jednotlivcov (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. mája 2017, Green Source Poland/Komisia, T-512/14, EU:T:2017:299, body 35, 37 a 45 až 64).

61 V prejednávanej veci je však z informácií uvedených v bodoch 44, 45 a 47 vyššie zrejmé, že cieľom rozhodnutia 2006/928 bolo zabezpečiť, aby Rumunsko odstránilo nedostatky zistené pred pristúpením, najmä v oblastiach spravodlivosti a boja proti korupcii, v rámci zavŕšenia prístupového procesu. Z ustanovení obsiahnutých v tomto rozhodnutí je rovnako zrejmé aj to, že jeho účinky boli obmedzené na vzťahy medzi Úniou a Rumunskom bez toho, aby jednotlivci, vrátane prokurátorov, boli týmto rozhodnutím priamo alebo nepriamo dotknutí.

62 Okrem toho zo samotného znenia referenčných kritérií vyplýva, že hoci tieto kritériá upravujú najmä organizáciu súdnictva v Rumunsku, nemajú mať priamy účinok na právne postavenie rumunských prokurátorov, hoci vzhľadom na priamy účinok týchto kritérií mohol vnútroštátny súd z vlastnej iniciatívy alebo na žiadosť účastníkov konania vrátane prokurátorov pred zrušením rozhodnutia 2006/928 dospieť k záveru, že vnútroštátna právna úprava je s nimi v rozpore. Opačné riešenie by inak znamenalo, že zrušenie akéhokoľvek pravidla Únie uznaného za pravidlo

s priamym účinkom by sa priamo dotýkalo právneho postavenia všetkých jednotlivcov, ktorí sa pred týmto zrušením mohli uvedeného pravidla dovolávať proti vnútroštátnej norme. Takéto rozšírenie prvej podmienky priamej dotknutosti však nemožno akceptovať.

63 Napokon treba uviesť, že hoci Súdny dvor už rozhodol, že v určitých situáciách priestor na voľnú úvahu, ktorý majú členské štáty k dispozícii pri vykonávaní ustanovenia aktu Únie, nemôže sám osebe postačovať na konštatovanie, že toto ustanovenie nemá priamy účinok [pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. marca 2013, Salzburger Flughafen, C-244/12, EU:C:2013:203, bod 29 a citovanú judikatúru; zo 14. januára 2021, RTS infra a Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel, C-387/19, EU:C:2021:13, bod 47 a citovanú judikatúru, a z 8. marca 2022, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Priamy účinok), C-205/20, EU:C:2022:168, body 16 až 25 a citovanú judikatúru], z jeho judikatúry naopak vyplýva, že existencia priestoru na voľnú úvahu bráni splneniu prvej podmienky priamej dotknutosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2022, Nord Stream 2/Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, body 74 a 76).

64 V prejednávanej veci zo samotnej povahy opatrení, ktoré malo Rumunsko prijať na vykonanie rozhodnutia 2006/928, keďže sa týkali najmä aspektov súvisiacich s organizáciou jeho súdnictva, vyplýva, že tento členský štát mal pri prijímaní týchto opatrení priestor na voľnú úvahu. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor neustále rozhoduje, že organizácia súdnictva v členských štátoch patrí do právomoci týchto štátov, pričom spresňuje, že pri výkone tejto právomoci sú členské štáty povinné dodržiavať povinnosti, ktoré im vyplývajú z práva Únie [pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. júna 2019, Komisia/Poľsko (Nezávislosť Najvyššieho súdu), C-619/18, EU:C:2019:531, bod 52 a citovanú judikatúru].

65 Vzhľadom na uvedené skutočnosti je na mieste dospieť k záveru, že rozhodnutie 2006/928 nemalo priame účinky na právne postavenie členov žalobkyne.

66 Keďže, ako bolo uvedené v bode 43 vyššie, rozsah pôsobnosti napadnutého rozhodnutia sa musí vykladať vo svetle rozsahu pôsobnosti rozhodnutia 2006/928, ktoré sa ním zrušuje, treba konštatovať, že ani napadnuté rozhodnutie nemožno považovať za rozhodnutie, ktoré by malo priame účinky na právne postavenie členov žalobkyne.

67 Vzhľadom na to je vhodné pripomenúť, že bez ohľadu na zrušenie rozhodnutia 2006/928 sa prokurátori, voči ktorým sa vedie disciplinárne konanie, môžu naďalej dovolávať súdnej ochrany, ktorá im vyplýva z práva Únie podľa článku 19 ZEÚ [pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. mája 2024, Asociația „Forumul Judecătorilor din România“ (Združenia sudcov a prokurátorov), C-53/23, EU:C:2024:388, body 34 a 39 a citovanú judikatúru].

68 Okrem toho pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne vychádzajúce v zásade z toho, že zrušenie rozhodnutia 2006/928 napadnutým rozhodnutím malo priamy vplyv na právne postavenie jej členov, keďže uvedené rozhodnutie malo širší rozsah pôsobnosti než článok 325 ods. 1 ZFEÚ, a preto ešte viac zvyšovalo uplatniteľnosť Charty v záležitostiach týkajúcich sa boja proti korupcii, tie je nutné odmietnuť.

69 Treba totiž poznamenať, ako Komisia v podstate zdôrazňuje, že okrem právnych predpisov o ochrane finančných záujmov Únie prijal zákonodarca Únie celý rad odvodených právnych predpisov upravujúcich rôzne aspekty boja proti korupcii vo všeobecnosti, ako je najmä Dohovor o boji proti korupcii úradníkov Európskych spoločenstiev alebo úradníkov členských štátov Európskej únie vypracovaný na základe článku K.3 ods. 2 písm. c) Zmluvy o Európskej únii (Ú. v. ES C 195, 1997, s. 2; Mim. vyd. 19/008, s. 136) a rámcové rozhodnutie Rady 2003/568/SVV

z 22. júla 2003 o boji proti korupcii v súkromnom sektore (Ú. v. EÚ L 192, 2003, s. 54; Mim. vyd. 19/006, s. 182). Okrem toho je dôležité pripomenúť, že vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 25. januára 2024, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova (C-58/22, EU:C:2024:70, bod 42), týkajúci sa korupcie, kde sa vnútroštátny súd pýtal Súdneho dvora okrem iného na referenčné kritériá uvedené v prílohe k rozhodnutiu 2006/928, Súdny dvor dospel k záveru, že podmienka vykonávania práva Únie v zmysle článku 51 ods. 1 Charty bola splnená prostredníctvom vyššie uvedeného rámcového rozhodnutia, pričom nebolo potrebné ani rozhodnúť o prípadnej relevantnosti referenčných kritérií uvedených v prílohe k uvedenému rozhodnutiu. Z toho vyplýva, že na rozdiel od tvrdenia žalobkyne sa Charta má uplatňovať na záležitosti týkajúce sa boja proti korupcii bez ohľadu na zrušenie rozhodnutia 2006/928.

70 Zo všetkých uvedených skutočností vyplýva, že napadnuté rozhodnutie nemá priame účinky na právne postavenie členov žalobkyne. Preto ju nemožno považovať za subjekt, ktorý je týmto rozhodnutím priamo dotknutý.

71 Keďže podmienky stanovené v druhej časti vety uvedenej v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ uvedené v bode 41 vyššie sú kumulatívne, treba konštatovať, že žalobkyňa nemôže byť aktívne legitimovaná na podanie žaloby o neplatnosť napadnutého rozhodnutia, a to bez toho, aby bolo potrebné zaujať stanovisko aj k druhej podmienke uvedenej v danom ustanovení.

72 Žalobkyňa sa teda nemôže odvolávať ani na tretiu časť vety uvedenej v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, ktorá sa týka regulačných aktov, z dôvodu, že prokurátori, ktorých záujmy háji, sú aktívne legitimovaní na základe tejto tretej časti vety. Podmienka, že sa napadnutý akt musí žalobcu priamo týkať, má v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ totiž rovnaký význam v druhej časti vety ako v tretej časti vety daného ustanovenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2022, Nord Stream 2/Parlament a Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, bod 73). Za týchto okolností, pri absencii priamej dotknutosti napadnutým rozhodnutím, nie je potrebné skúmať, či predstavuje regulačný akt v zmysle tretej časti vety uvedenej v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ.

73 Vzhľadom na uvedené skutočnosti a vzhľadom na to, že prokurátori, ktorých záujmy žalobkyňa háji, nie sú sami aktívne legitimovaní, ani žalobkyňa nespĺňa podmienky prípustnosti svojej žaloby v druhom type situácie uvádzanom v judikatúre uvedenej v bode 24 vyššie.

O zmiernení podmienok prípustnosti

74 Podľa názoru žalobkyne by za okolností, aké prevládajú v prejednávanej veci, bolo vhodné zmierniť podmienky prípustnosti žaloby. Domnieva sa totiž, že podmienky prípustnosti sa musia uplatňovať s určitou mierou flexibility, a to najmä vzhľadom na požiadavky v oblasti účinnej súdnej ochrany a právneho štátu, základnej hodnoty Únie tvoriacej súčasť jej vlastnej identity. Okrem toho vzhľadom na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 9. apríla 2024, Verein Klimaseniorinnen Schweiz a iní v. Švajčiarsko (CE:ECHR:2024:0409JUD005360020), v ktorom uvedený súd na základe článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme (ďalej len „EDĽP“) uznal aktívnu legitimáciu združenia vytvoreného na účely podpory a vykonávania účinných opatrení na ochranu klímy, sa žalobkyňa v podstate domnieva, že pokiaľ sú úvahy týkajúce sa ochrany hodnoty právneho štátu rovnako dôležité ako úvahy týkajúce sa ochrany klímy, prístup vyplývajúci z uvedeného rozsudku by sa mal *mutatis mutandis* uplatniť aj v prejednávanej veci. Navyše s ohľadom na pristúpenie Únie k EDĽP by bolo vhodnejšie zosúladiť požiadavky na aktívnu legitimáciu združení.

75 Je potrebné pripomenúť, že hoci podmienky prípustnosti stanovené v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ sa musia vykladať vo svetle základného práva na účinnú súdnu ochranu, takýto výklad nesmie viesť k odchýleniu sa od podmienok výslovne stanovených v uvedenej Zmluve (pozri rozsudky z 3. októbra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 98 a citovanú judikatúru, a z 28. apríla 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares/Komisia, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 44 a citovanú judikatúru).

76 Konkrétnejšie povedané, cieľom ochrany, ktorú poskytuje článok 47 Charty, nie je zmeniť systém súdneho preskúmania stanovený v Zmluvách, a najmä pravidlá týkajúce sa prípustnosti žalôb podaných priamo na súdy Únie (pozri rozsudok z 3. októbra 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 97 a citovanú judikatúru).

77 Okrem toho ochrana, ktorá sa priznáva v článku 47 Charty, si nevyžaduje, aby osoba podliehajúca súdnej právomoci mohla bez toho, aby splnila akékoľvek podmienky, podať žalobu o neplatnosť aktov Únie priamo na súd Únie (rozsudok z 28. októbra 2020, Associazione GranoSalus/Komisia, C-313/19 P, neuverejnený, EU:C:2020:869, bod 62).

78 V prejednávanej veci, ako vyplýva z bodov 31 a 73 vyššie, žalobkyňa nemôže tvrdiť, že sa jej napadnuté rozhodnutie priamo týka, a to ani vo svojom mene, ani v mene svojich členov, ktorých záujmy háji.

79 Pokiaľ ide navyše o odkaz žalobkyne na prístup Európskeho súdu pre ľudské práva so zreteľom na článok 6 ods. 1 EDĽP v rozsudku uvedenom v bode 74 vyššie, stačí pripomenúť, že hoci, ako sa to uvádza v článku 6 ods. 3 ZEÚ, základné práva uznané v EDĽP sú súčasťou práva Únie ako všeobecné zásady a hoci, ako sa to uvádza v článku 52 ods. 3 Charty, práva uvedené v Charte, ktoré zodpovedajú právam zaručeným EDĽP, majú rovnaký zmysel a rozsah, ako je zmysel a rozsah práv stanovených v uvedenom dohovore, nič to nemení na skutočnosti, že EDĽP nepredstavuje, keďže Únia k nemu nepristúpila, právny nástroj, ktorý by bol formálne začlenený do právneho poriadku Únie. Podľa vysvetliviek k článku 52 Charty cieľom odseku 3 daného článku je zabezpečiť potrebnú súdržnosť medzi Chartou a EDĽP „bez toho, aby tým bola narušená autonómia práva Únie a Súdneho dvora Európskej únie“ [pozri rozsudok z 2. septembra 2021, LG a MH (Samopranie), C-790/19, EU:C:2021:661, bod 75 a citovanú judikatúru].

80 Za týchto okolností by zmiernenie podmienok prípustnosti, ako to požaduje žalobkyňa, v skutočnosti znamenalo zrušenie podmienky priamej dotknutosti, ktorá je výslovne uvedená v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, čo by bolo v rozpore s judikatúrou uvedenou v bode 75 vyššie.

81 Je na mieste dodať, že súdne preskúmanie dodržiavania právneho poriadku Únie v každom prípade zabezpečuje, ako vyplýva z článku 19 ods. 1 ZEÚ, nielen Súdny dvor, ale aj súdy členských štátov. ZFEÚ totiž svojimi článkami 263 a 277 na jednej strane a svojím článkom 267 na strane druhej zriadila ucelený systém právnych prostriedkov a postupov zaručujúcich preskúmanie zákonnosti aktov Únie a zverila takéto preskúmanie súdom Únie (pozri rozsudok z 28. apríla 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares/Komisia, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 45 a citovanú judikatúru).

82 V tejto súvislosti je vhodné spresniť, že osoby podliehajúce súdnej právomoci majú v rámci vnútroštátneho konania právo napadnúť na súde zákonnosť každého rozhodnutia alebo každého iného vnútroštátneho aktu týkajúceho sa uplatnenia všeobecne záväzného aktu Únie voči nim, odvolávajúc sa na neplatnosť tohto aktu (pozri rozsudok z 28. apríla 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares/Komisia, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 46 a citovanú judikatúru).

83 Z toho vyplýva, že návrh smerujúci k posúdeniu platnosti predstavuje, rovnako ako žaloba o neplatnosť, spôsob preskúmania zákonnosti aktov Únie (pozri rozsudok z 28. apríla 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares/Komisia, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 47 a citovanú judikatúru).

84 V tejto súvislosti je dôležité pripomenúť, že pokiaľ sa vnútroštátny súd domnieva, že jeden alebo viaceré dôvody neplatnosti aktu Únie uvedené účastníkmi konania, prípadne vznesené z úradnej moci, sú dôvodné, je povinný prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru návrh na začatie prejudiciálneho konania o posúdenie platnosti, keďže jedine Súdny dvor je oprávnený konštatovať neplatnosť aktu Únie (pozri rozsudok z 28. apríla 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares/Komisia, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 48 a citovanú judikatúru).

85 Vo vzťahu k osobám, ktoré nespĺňajú podmienky článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ na podanie žaloby na súd Únie, je teda na členských štátoch, aby vytvorili systém opravných prostriedkov a postupov, ktorým môže byť zabezpečené základné právo na účinnú súdnu ochranu (pozri rozsudok z 28. apríla 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares/Komisia, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 49 a citovanú judikatúru).

86 Túto povinnosť členských štátov znovu potvrdil článok 19 ods. 1 druhý pododsek ZEÚ, podľa ktorého tieto štáty „ustanovia v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie, prostriedky nápravy potrebné na zabezpečenie účinnej právnej ochrany“. Táto povinnosť vyplýva aj z článku 47 Charty, pokiaľ ide o opatrenia prijaté členskými štátmi, ktoré vykonávajú právo Únie v zmysle článku 51 ods. 1 Charty (pozri rozsudok z 28. apríla 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares/Komisia, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 50 a citovanú judikatúru).

87 So zreteľom na vyššie uvedené je potrebné prijať námietku neprípustnosti podanú Komisiou a zamietnuť žalobu pre neprípustnosť.

O návrhu Rumunska na vstup vedľajšieho účastníka do konania

88 Ak podľa článku 144 ods. 3 rokovacieho poriadku žalovaný podá námietku neprípustnosti alebo nepríslušnosti podľa článku 130 ods. 1 daného rokovacieho poriadku, o návrhu na vstup vedľajšieho účastníka do konania sa rozhodne až po zamietnutí námietky alebo po rozhodnutí o spojení tejto žiadosti a veci samej na spoločné konanie. Okrem toho podľa článku 142 ods. 2 toho istého rokovacieho poriadku sa vedľajšie účastníctvo stane bezpredmetným, najmä ak je žaloba vyhlásená za neprípustnú.

89 Vzhľadom na to, že námietke neprípustnosti bolo v prejednávanej veci vyhovené a že týmto uznesením sa v dôsledku toho ukončuje konanie, nie je teda potrebné rozhodnúť o návrhu Rumunska na vstup vedľajšieho účastníka do konania.

O trovách

90 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhom Komisie.

91 Rumunsko podľa článku 144 ods. 10 rokovacieho poriadku znáša svoje vlastné trovy konania spojené s návrhom na vstup vedľajšieho účastníka do konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloba sa zamieta ako neprípustná.**

2. **O návrhu Rumunska na vstup vedľajšieho účastníka do konania už nie je potrebné rozhodnúť.**

3. **Asociația Inițiativa pentru Justiție znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii.**

4. **Rumunsko znáša svoje vlastné trovy konania súvisiace s návrhom na vstup vedľajšieho účastníka do konania.**

V Luxemburgu 3. februára 2025

Tajomník
V. Di Bucci

Zastupujúca predsedníčka komory
P. Škvařilová-Pelzl